

Младо Татарче отслабна; то видѣ помощъ-тъ, нѣ нѣмаше силъ да стане вече. То изгуби, изгуби Станкѣ до вѣкы.

Петръ, Василь и Жельо, като ся расплатихъ съ двама-та Татары, дръпнахъ ся по скоро на вжтрѣ; нѣ, обезсилени, не можахъ да бѣгътъ, Татари-тъ ги пристигнахъ и начна ся пакъ отдаlechъ борбѣ съ пушки.

— Не бойте ся, хвърляйте и отстъпвайте Василе, издума Желе, ношъ-та скоро ще ни е на помощъ. Само распръснете ся понадалечко и ся не изгубвайте.

Пушки гърмѣхъ силно и куршуми-тъ, що ся отблъскахъ отъ дибелы-тъ дѣбове, хучахъ изъ горѣ-тъ.

— О Боже! думаше си Василь, скѣпо испунихме наши-тъ жертвы, нѣ то е было твоя-та воля.

Като изрече Василь тия думы, тосъ часъ въ неговѣ-тъ главѣ хвлезѣ тѣжкѣ еднѣ мисль.

— Богъ ще ны прости, думаше си той на ума, нѣ....

— Отстъпвай! Василе! извика задъ него Желе, като го видѣ, че стоеше правъ замисленъ; на-прѣдъ!